

Zhoršil se mi zrak, a tak už tolik nečtu, nákup brýlí ale odkládám. Tělo má svá období, tohle poslední je tak trochu poslepu. Proto umím chodit po horách i za tmy.

S cestovateli se setkáváme v hospodě. Většinou vejde dovnitř jeden z nich a mluví za ostatní. Buď tam někdo z nás je, nebo si počká.

Není třeba chodit s ním někam do ústraní, tady ví každý o každém všechno – co zvorál, co umí, koho podrazil. Všichni jsou promísení až na dřev. Jeden druhého nechává na pokoji a nepletete se mu do života.

Hospodský ubytovává nově příchozí ve stáji. Když počasí nepřeje, musí se čekat.

Nejsou to žebráci, mají peníze, že by mohli cestovat první třídou. Jenže musí jít s námi, tajně, pěšky, a zaplatit za každý ušlý metr. Jsou zvyklí na zloděje, my jsme ti poslední, s nimiž mají co do činění, už zažili horší.

Říkám my, abych z toho sebe nevynechal, ale zařídil jsem se jinak. Nechám si zaplatit jako ostatní, a když je dovedu za čáru, peníze jim vrátím. Oni je potřebují víc. Neřeknu jim předem, že mám jejich peníze s sebou, aby někoho náhodou nenapadlo vzít si je násilím.

Neuved' nás v pokušení. Tahle věta z katechismu mi uvízla v hlavě. Pokud jsi uvedl v pokušení, je to i tvoje vina.

Za hranicemi jim poradím, kde se mají zastavit a odpočinout si, kde jezdí autobus. Vložím jim do ruky jejich peníze a otočím se na patě. Zacpu si uši, aby jim bylo jasné, že žádné díky nechci. Na „thank you“ jsem alergický.

Jsem rád, že můžu být užitečný v době, která tady u nás končí ve stoupě, v alkoholickém deliriu, ve starobinci. Když člověk není otcem, má tu výhodu, že ho žádný syn nikam nestrčí.

Mým starobincem jsou hory, ty mi jednoho dne zatlačí oči a dají je krkavcům, je to jejich nejoblíbenější sousto.

Na horách nad vesnicí válčili moji předkové. Při návratu z převádění se zastavím na jednom bitevním poli. Lehnu si vedle těl, která tu už nejsou, zavřu oči.

Čekám, dokud si nepředstavím, že jsem jedním z nich, jejich nešťastným vrstevníkem. Trvá to jen několik nádechů.

V horách se paměť mísí s představivostí. Když zlézám nějakou stěnu, kladu prsty na stejné centimetry skály a na stejné výčnělky jako horolezci, kteří tudy lezli první. Dělán tytéž pohyby jako oni, připínám karabinu k oku skoby, kterou tam zatloukli, mám nos ve stejné vzdálenosti od skály.

Kdyby žil můj bratr dvojče, dal by mi za pravdu. Bylo mu šest let, když ho odnesla jarní rozvodněná řeka.